

Στις άλλες σελίδες

- ΕΛΛΑΔΑ
- ΟΙ ΝΕΕΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΜΕ
- ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΟ ΜΙΤΣΕΡΟ
- ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
- ΜΙΝΙΜΟΥΜ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ - ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΜΑ
- ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ

Μετα την υποστήριξη του ΑΚΕΛ προς τον Κυπριανου

Η ΕΔΕΚ ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Άμεση ανάγκη για σοσιαλιστικό πρόγραμμα

Με την ανακοίνωση του Προέδρου Κυπριανου ότι προτίθεται να διεκδικήσει την προεδρία για άλλη μια πενταετία ο προεκλογικός αγώνας αρχίζει πια να παίρνει την τελική του μορφή. Ήδη τα τέσσερα βασικά κόμματα της Κύπρου έχουν ανακοινώσει τις προθέσεις τους ενώ ο εξωκοινοβουλευτικός χώρος δεν φαίνεται να έχει οτιδήποτε να προσφέρει. Όλα δείχνουν πως έχουμε μπροστά μας μια τριπλή αναμέτρηση Κληρίδη-Κυπριανου-Λυσσαρίδη.

Ταυτόχρονα με την ανακοίνωση της υποψηφιότητας Κυπριανου δόθηκε στη δημοσιότητα το μίνιμουμ πρόγραμμα ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ που θα αποτελέσει την προεκλογική πλατφόρμα του προέδρου και έγινε ευρύς ανασχηματισμός της Κυβέρνησης. Η συνεργασία ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ προκάλεσε την άμεση αντίδραση τόσο του κ. Κληρίδη όσο και του Δρα Λυσσαρίδη.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Όπως θα περίμενε κανείς η αιχμή της επίθεσης του κ. Κληρίδη είναι η «συμμετοχή των κομμουνιστών» στη Κυβέρνηση. Κατηγορεί τον Κυπριανου πως «εγκατέλειψε την πολιτική του Μακάριου να κρατά Τους κομμουνιστές μακριά της κυβερνήσεως» και προειδοποιεί για κινδύνους που θα προκύψουν από τυχόν εκλογική επιτυχία του μετώπου ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ. Ουμίζει την ρήξη ΑΚΕΛ-Κυπριανου και κηρύσσει «ανένδοτο» αγώνα ενάντια στην «ανίερη συμμαχία» τους σήμερα.

Ο Δρ. Λυσσαρίδης από την άλλη κατηγορεί τον κ. Κυπριανου ότι το νέο υπουργικό συμβούλιο είναι υπουργικό συμβούλιο εκλογικών σκοπιμοτήτων που δεν εγγυάται την αδιάβλητη διεξαγωγή των εκλογών.

ΑΣΤΙΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Ωστόσο στο επίπεδο του τυπικού αστικοδημοκρατικού πλαισίου το ΑΚΕΛ και το ΔΗΚΟ παίζουν το παιχνίδι σύμφωνα με τους κανόνες του. Δυο κόμματα συμφωνούν σ ένα κοινό πρόγραμμα, δημιουρ-

γουν μια κοινή επιτροπή για την παρακολούθηση της εφαρμογής του και ο πρόεδρος διορίζει υπουργικό συμβούλιο που θα εφαρμόζει την πολιτική του κόμματος του, που από τώρα και στο εξής είναι το μίνιμουμ πρόγραμμα ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ.

Απο τη στιγμή που οι δημοκρατικές διαδικασίες του αστικού πλαισίου γίνονται δεχτες καμμία επίθεση στη βάση της «αντιδημοκρατικότητας» δεν μπορεί να γίνει πιστευτή. Αν το ΑΚΕΛ και το ΔΗΚΟ μπορέσουν να πείσουν τους ψηφοφόρους τους ότι το πρόγραμμα τους αξίζει τον κόπο να εφαρμοστεί, αν μπορέσουν να πείσουν ότι μπορούν να το εφαρμόσουν, θα κερδίσουν τις εκλογές χωρίς καμμία αξιόλογη παράβαση των δημοκρατικών κανόνων.

Κι αν ακόμα υποθέσουμε τις πιο δυσμενείς εξελίξεις για το μέτωπο ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ, μια τριπλή αναμέτρηση Κληρίδη-Κυπριανου-Λυσσαρίδη θα καταλήξει τελικά σε νίκη του Κυπριανου. Η ΕΔΕΚ όσο κι αν υποθέσουμε αύξηση της δυναμής της δεν μπορεί τελικά να φτάσει στη δεύτερη θέση. Έτσι αν υπάρξει δεύτερος γύρος εκλογών θα είναι αναγκασμένη να ψηφίσει ενάντια στον Κληρίδη.

Η ΛΥΣΗ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Αυτή η πραγματικότητα είναι φανερή σ όλους. Γι αυτο γίνονται επίμονες υποθέσεις για τη λύση Ιωαννίδη. Αυτή η λύση προϋποθέτει την κάθοδο του Ιωαννίδη σαν «υπερκομματικού» υποψήφιου με κύρια υποστήριξη από τα μικρά κόμματα (Ε.Κ, ΠΑΜΕ-

ΝΕΔΗΠΑ), απόσυρση της υποψηφιότητας Κληρίδη, και υποστήριξη του από την ΕΔΕΚ στο δεύτερο γύρο. Είναι βέβαιο πως ο ίδιος ο Ιωαννίδης σκέφτεται σοβαρά κάθοδο του στις εκλογές και οπωσδήποτε πρέπει να κάμει γνωστές τις προθέσεις του αυτές τις μέρες.

Ωστόσο η αλύση Ιωαννίδη δεν έχει σοβαρή πολιτική βάση. Αν τελικά υιοθετηθεί δεν θα είναι παρα μια αντι-ΑΚΕΛική συμμαχία χωρίς καμμία εσωτερική συνοχή που θα μεταφέρει την αντιπαράθεση σε ένα επίπεδο όπου κανένα πραγματικό πρόβλημα δεν θα μπορεί να λυθεί. Όσο για την υποστήριξη της ΕΔΕΚ στο δεύτερο γύρο είναι δύσκολο να δει κανείς πως μπορεί να υπάρξει.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Φυσικά αυτο το αστικοδημοκρατικό παιχνίδι παίζεται πάνω στις πλάτες της εργατικής τάξης. Ούτε ο Κυπριανου ούτε ο Ιωαννίδης έχουν να προσφέρουν τίποτε το νέο για τους εργαζόμενους. Μέσα στη συνεχιζόμενη ύφεση της οικονομίας το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης θα συμπιέζεται και η ανεργία θα αυξάνεται κάτω από οποιοδήποτε δεξιό πρόεδρο. Κανένα μίνιμουμ πρόγραμμα με

οποιοδήποτε δεξιο κόμμα δεν μπορεί να αλλάξει αυτή τη πραγματικότητα.

Μια ματία στο μίνιμουμ πρόγραμμα ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ είναι αρκετή να το επιβεβαιώσει. Αναπόφευκτα ο άξονας του προγράμματος βρίσκεται στη διαβεβαίωση ότι δεν επιδιώκεται αλλαγή του κοινωνικού συστήματος και η αναφορά στην παρέμβαση του κράτους στην οικονομία έχει τη μορφή της διαβεβαίωσης προς τους κεφαλαιοκράτες ότι θα είναι ουσιαστικά

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΜΑ

Θα νόμιζε κανείς πως αυτή η ολοκληρωτική υποχώρηση του ΑΚΕΛ στον οικονομικό τομέα θα εύρισκε την εξισορρόπηση της σ ένα σαφές πρόγραμμα δράσης άλλου, και ιδιαίτερα στο εθνικό θέμα. Όμως οι ίδιες γενικές ασάφειες χαρακτηρίζουν κι εδώ το μίνιμουμ πρόγραμμα. Καμμία διέξοδος δεν προσφέρετε, κανένα μέτρο που δεν έχει ακόμα δοκιμαστεί και αποτύχει.

Η μοναδική καινοτομία που φέρνει το μίνιμουμ πρόγραμμα είναι αυτή η ίδια η ύπαρξη του. Φαίνεται πως το μόνο που ενδιέφερε την ηγεσία του ΑΚΕΛ είναι να κάμει ένα ακόμα βήμα προς την αναγνώ-

ριση της από τους αστους πολιτικούς σαν μια συνταγματική δύναμη μέσα στα αυστηρά πλαίσια της αστικής δημοκρατίας.

ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

Όμως το σύστημα, μέρος του οποίου η ηγεσία του ΑΚΕΛ προσπαθεί να γίνει βρισκείται στα πρόθυρα της χρεωκοπίας. Οι προσπάθειες της ηγεσίας του ΑΚΕΛ να το σώσουν δεν μπορούν να φέρουν κανένα αποτέλεσμα και μαζί του θα χρεωκοπήσει και η ίδια. Η συνεργασία με τον Κυπριανου δεν πρόκειται να την σώσει από την βάνουση επίθεση της δεξιάς: καμμία υποχώρηση από μέρους της δεν θα την κάμει αποδεχτή στους αστους που θα γράφουν εναντίον της με την πρώτη ευκαιρία.

Με τις πρώτες δυσκολίες οι αστοι θα εγκαταλείψουν τους συνεργάτες του ΑΚΕΛ και θα χτυπήσουν βίαια την εργατική τάξη. Σε περιόδους κρίσης μόνο η δικτατορία των αστων ή η δικτατορία του προλεταριάτου αποτελούν πραγματικές λύσεις. Η αναζήτηση μέσω λύσεων από τα εργατικά κόμματα το μόνο που καταφέρνει είναι ο ιδεολογικός αποπλισμός της εργατικής τάξης.

ΔΙΕΘΝΗ

ΕΛΛΑΔΑ:

ΤΟΛΜΗΡΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ - άμεση αναγκαιότητα

Παρ' όλες τες αλλαγές που έφερε η νίκη της εργατικής τάξης ενάντια στη Δεξιά στις 18 Οκτώβρη με την εκλογή του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση, σ' ένα συγκεκριμένο χώρο τίποτα δεν έχει αλλάξει: κι αυτός είναι το εργοστάσιο, όπου η σκληράδα του εργοδότη και της εκμετάλλευσης συνεχίζεται αμείωτη, κι όπου οι εργάτες δεν κάνουν τίποτ' άλλο παρα να αμύνονται ενάντια στις απολύσεις στην τρομοκρατία και στην εντατικοποίηση της δουλειάς.

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως οι μάζες των Ελλήνων εργαζομένων πίστωσαν με χρόνο και υπομονή την κυβέρνηση τους, την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Και είναι διατεθειμένες να την πιστώσουν με ακόμα περισσότερο χρόνο και υπομονή εφόσον βλέπουν να γίνονται σταθερά βήματα προς την κατεύθυνση της εξάλειψης της εκμετάλλευσης και καταπίεσης που υφίστανται από τους αστούς. Μόνο μ' αυτή την έννοια μπορεί να αποκτήσει νόημα για τους εργαζομένους η αλλαγή την οποία έχει υποσχεθεί η νέα σοσιαλιστική κυβέρνηση.

Μ' αυτά στο νου δεν μπορεί παρα να μας ανησυχούν οι μετεκλογικές δηλώσεις του Έλληνα πρωθυπουργού. Σε πρόσφατη ομιλία του προς την κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ ο Αντρέας Παπαντρέου δήλωσε:

Υπάρχει ασφαλώς ένα στοιχείο στη δουλειά μας, ένας αγώνας που κάνουμε, που δεν απευθύνεται στο σοσιαλισμό, αλλά απευθύνεται στον εκσυγχρονισμό, γιατί οι δομές στην Ελλάδα είναι βασισμένες σε πολλούς τομείς σε προκαπιταλιστικά μοτίβα...

Πιστεύει δηλαδή ο Έλληνας πρωθυπουργός πως ο εκσυγχρονισμός και η ανάπτυξη της Ελληνικής οικονομίας μπορούν να επιτευχθούν μέσα από το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής, με πρωταγωνιστή τον Έλληνα αστο κεφαλαιοκράτη;

«...Θα στηριχτούμε στην ιδιωτική πρωτοβουλία», «Θα δώσουμε νέα δάνεια και κίνητρα.» απαντά μέσα από δήλωση του μετά την άνοδο στην κυβέρνηση.

ΤΑ ΤΑΞΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΔΕΝ ΣΥΜΒΙΒΑΖΟΝΤΑΙ

Δεν μπορούμε παρα να προειδοποιήσουμε πως η εμμονή της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ σ' αυτή την πολιτική δεν έχει παρα να τη φέρει σε κάποιο στάδιο σε σύγκρουση με τους ίδιους τους εργαζόμενους που τον περασμένο Οκτώβρη την ανέβασαν στην κυβέρνηση. Απλά και μόνο γιατί είναι εντελώς αδύνατη η επίτευξη μιας αναπτυξιακής πορείας για την Ελληνική οικονομία στη βάση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Οι αστοι επενδύουν μόνο στη βάση του κέρδους. Τις πιστώσεις, τα δάνεια, τα κίνητρα, τις φορολογικές απαλλαγές, τους τις έδινε απλόχερα η Νέα Δημοκρατία σε βαθμό που μόνο το 1/6 (!) του κεφαλαίου που επενδύονταν ανήκε στους Έλληνες κεφαλαιοκράτες - το υπόλοιπο τόπαιρναν από τες καθεσίσες του Ελληνικού δημοσίου, κι από εξωτερικό δανεισμό. Επιπλέον η Νέα Δημοκρατία εξασφάλιζε για τους αστούς την λιτότητα και την τρομοκρατία των εργατών σαν επίσημη πολιτική. Παρ' όλα

αυτά οι Έλληνες κεφαλαιοκράτες για χρόνια τώρα περιορίζουν τες επενδύσεις τους ριζικά, έτσι που το επίπεδο των επενδύσεων το 1981 να βρίσκεται κάτω απ' αυτό του 1973! Γιατι παρ' όλα τα κίνητρα, παρ' όλη την τρομοκρατία των εργατών, τα ποσοστά κέρδους των κεφαλαιοκρατών πέφτουν. Προτιμούν να βάζουν τα λεφτά τους σε τράπεζες και να παίρνουν πάνω από 20% (τα Ελληνικά εποίτοκια είναι ψηλά) παρα να τα ρισκάρουν σε αβέβαιες επενδύσεις. Τι είναι λοιπόν αυτό... το οποίο μπορεί το ΠΑΣΟΚ να προσφέρει στους Έλληνες αστούς το οποίο δεν μπορούσε η Δεξιά;

Η κρίση της Ελληνικής οικονομίας πηγάζει όχι από την κακή διαχείριση από μέρους της Δεξιάς, αλλά από τες εσωτερικές αντιφάσεις του καπιταλισμού - η κρίση είναι δομική! Απόδειξη αυτού είναι το ότι δεν περιορίζεται στην Ελλάδα αλλά είναι παγκόσμια. Οποιαδήποτε προσπάθεια από μέρους των σοσιαλιστών για καλύτερη διαχείριση του καπιταλιστικού συστήματος είναι εκ των προτέρων καταδικασμένη σε καταστροφική αποτυχία.

Τι έχει να πει πάνω σ' αυτό ο Αντρέας Παπαντρέου; Στο βιβλίο του «Μετάβαση στο Σοσιαλισμό» γράφει:

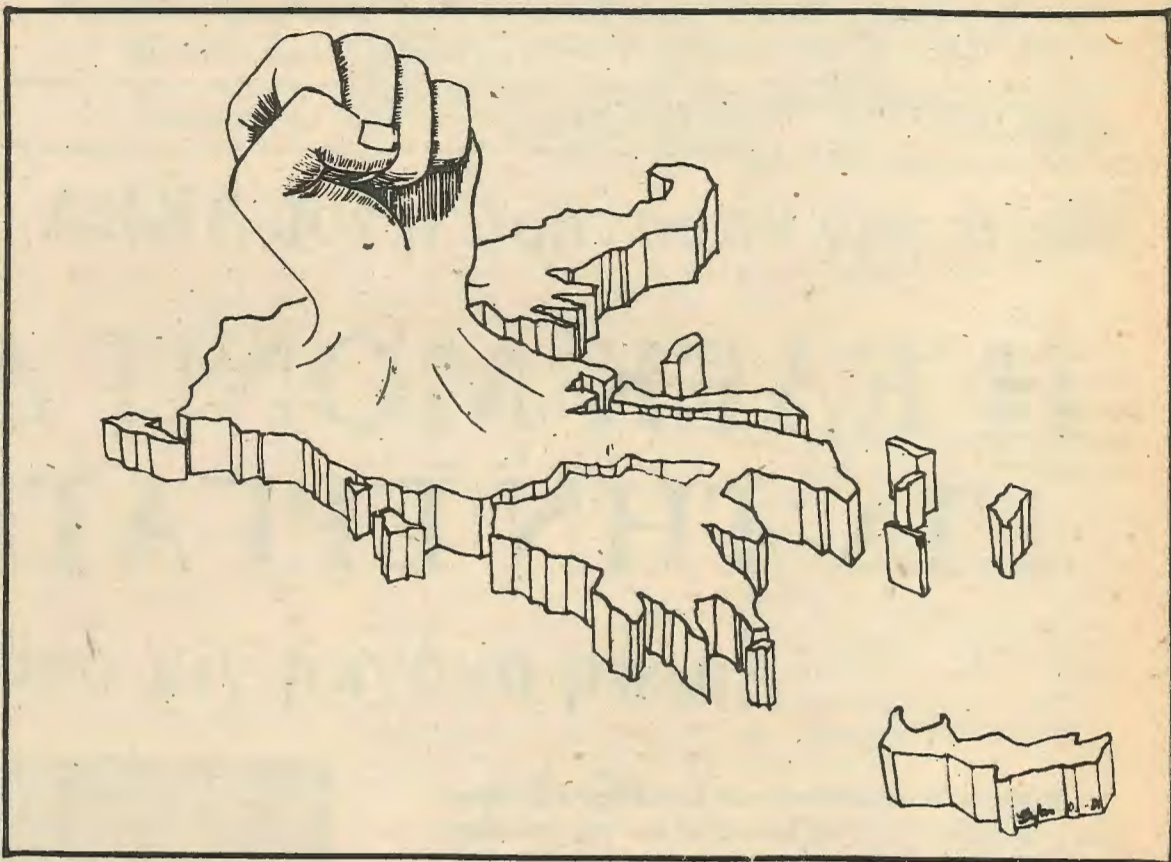
«Μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια δεν μπορεί να υπάρξει διέξοδος από την κρίση». «Η κρίση είναι δομική και βαθειά. Για να βγούμε απ' αυτή χρειάζεται ριζική αλλαγή της κοινωνικής δομής.»

Παρακάτω στο ίδιο βιβλίο λέει:

«Υπάρχουν βέβαια και ορισμένες άμεσες δομικές αλλαγές που εξασφαλίζουν υπονόμηση των στρατηγικών κέντρων της οικονομικής ολιγαρχίας. Ποιες είναι; 1) η κοινωνικοποίηση του χρηματοδοτικού - τραπεζικού συστήματος 2) η επιβολή κεντρικού ελέγχου στο μεγάλο εισαγωγικό και εξαγωγικό εμπόριο 3) η κοινωνικοποίηση των στρατηγικών μονοπωλιακών μονάδων.»

Πως μεταφράζονται αυτά μετά την επιτυχία στις εκλογές;

«Σχεδιάζουμε να μετοχοποιήσουμε μέρος από το χρέος των προβληματικών επιχειρήσεων, αλλά δεν θα αγγιζούμε τις μετοχές των ιδιοκτητών εκτός αν θέλουν να τις πωλήσουν - πρέπει να βασιστούμε στη ιδιωτική βιομηχανία.»

Κι αν ήταν αυτά μόνο μεταβατικά μέτρα για την άμεσως επόμενη περίοδο; Όχι.

«Αυτή είναι η πολιτική μας που θα ισχύει για όλο το πενταετές πρόγραμμα.»

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ:

1. Το ΙΚΑ είναι χρεωκοπημένο και εδώ και τρεις μήνες δεν έδωσε στους συνταξιούχους τις αυξήσεις που δικαιούνται γιατί οι βιομήχανοι χρωστουν 16 δισ. δραχμές. Αντί η Κυβέρνηση να δημεύσει τις περιουσίες αυτών των κυριών και να αναλάβει τις βιομηχανίες τους, τους επέτρεψε να τα δώσουν σε 48 δόσεις και δίχως τόκους!
2. Ο προϋπολογισμός που κατέθεσε η Κυβέρνηση είναι του ύψους των 923 δισ. δραχμών. Για να τον καλύψει αύξησε την φορολογία. Οι άμεσοι φόροι αυξήθηκαν από 125 δισ. δραχμές πέρυσι κατά 46,1% σε 182,6 δισ. φέτος και οι έμμεσοι φόροι από 255,3 δισ. αυξήθηκαν κατά 54,4% σε 394 δισ. Νοούμενου ότι
3. Τό νομοσχέδιο κινήτρων για επενδύσεις προβλέπει την ΔΩΡΕΑΝ παραχώρηση εκατοντάδων εκατομμυρίων στους βιομήχανους, σε ποσοστό 20% - 50% της συνολικής επένδυσης!! Προβλέπει ακόμα αφορολόγη-

οι έμμεσοι φόροι πλήττουν κατά κύριο λόγο τα φτωχα στρώματα, και ότι το 62,5% των άμεσων φόρων τα πληρώνουν οι μισθωτοί, ο προϋπολογισμός είναι, όπως είπε ο ίδιος ο Λάζαρης «μια θυσία για το λαό.»

τες εκπτώσεις από τα καθαρά κέρδη της σε ποσοστό από 60% - 90%, πρόσθετες αποσβέσεις καθώς και γενναίο δωρη επιδότηση επιτοκίων.

Αυτά τα μέτρα δεν ταιριάζουν σε σοσιαλιστές. Εδώ πληρώνουν οι εργαζόμενοι για να κάνουν κέρδη οι αστοι. Ο λαός δεν ψήφισε ΠΑΣΟΚ για να συνεχίσει να κάνει θυσίες όπως αυτή του προϋπολογισμού. Σίγουρα όχι! Ο λαός ψήφισε ΠΑΣΟΚ για να σταματήσει να θυσιάζεται στο βωμό του κέρδους!

Το ΠΑΣΟΚ πρέπει να προχωρήσει αποφασιστικά. Μόνο τολμηρά σοσιαλιστικά μέτρα μπορούν να λύσουν τα προβλήματα της ελληνικής οικονομίας. Η κρατικοποίηση του τραπεζικού και μονοπωλιακού κεφαλαίου αποτελεί άμεση επιταγή. Ελέγχοντας έτσι τα 70% - 80% της ελληνικής οικονομίας, η κυβέρνηση μπορεί να προχωρήσει μαζί με τους εκπροσώπους των εργαζομένων στον κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας - το όπλο των σοσιαλιστών που μαζί με την εργατική δημοκρατία θα ανοίξει νέους ορίζοντες στις τύχες των λαών.

ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

1885: Στην πιο αναπτυσσόμενη καπιταλιστική οικονομία οι Αμερικανοί εργοδότες πίνουν το αίμα των εργατών. Πολλές ώρες δουλειάς για ένα ξεροκόμματο. Οι συντεχνίες βρίσκονται σε τρομακτική άνοδο, εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες οργανώνονται για τη μάχη. Στο Συνέδριο των εργατών Αμερικής παίρνεται η απόφαση για το οκτώωρο.

1η του Μάη 1886: Μέρα δράσης. Γενικές απεργίες και διαδηλώσεις παραλύουν τον Αμερικάνικο καπιταλισμό. Στο Σικάγο οι κεφαλαιοκράτες προσπαθούν να κτυπήσουν την απεργία φέρνοντας απεργοσπάστες. Οι απεργοί αντιδρούν δυναμικά.

Η αστυνομία, πιστό όργανο στα χέρια των κεφαλαιοκρατών, κτυπά τους απεργούς και σκοτώνει μερικούς.

Την άλλη μέρα μετά από κάλεσμα της απεργιακής επιτροπής η εργατιά του Σικάγου μαζεύεται έξω από τα εργοστάσια έτοιμη να διαφυλάξει την απεργία.

Η αστυνομία, ενισχυμένη με το στρατό τρέχει στο κάλεσμα των εργοδότην και αρχίζει να χτυπά τους απεργούς εργάτες. Πρώτος νεκρός της ημέρας αυτής μια γυναίκα. Το πουκάμισο της βαμμένο κόκκινο από το αίμα της μετατρέπεται σε σημαία. Οι μάχες κρατούν ως τη νύχτα.

Την άλλη μέρα ξεσπά άγρια τρομοκρατία και οι φυλακές γεμίζουν εργάτες και εργατρίες. Εφτα καταδικάζονται σε θάνατο. Ακολουθεί μαζικό κίνημα διαμαρτυρίας, σε διεθνή κλίμακα. Στες 11 του Νιόβρη απαγχονίζονται οι τέσσερις άπαφτους. Δυο χρόνια μετά η Διεθνής Ένωση Εργατών ορίζει την 1η του Μάη σαν την μέρα αγώνα των εργατών όλου του κόσμου ενάντια στο διεθνή καπιταλισμό.

Απο τότε όσο κι αν προσπάθησαν οι αστοι να μετατρέψουν την Πρωτομαγιά σε μια άκακη γιορτή λουλουδιών παραμένει για την παγκόσμια εργατική τάξη μια μέρα τιμής για τους αγωνιστές που έπεσαν, μια μέρα για να επιδείξει τη ρωμαλέα της δύναμη, μια μέρα για να βάλει μπροστά τις πιο βασικές επιδιώξεις κι απαιτήσεις της, μια μέρα διαδήλωσης της διεθνιστικής ταξικής αλληλεγγύης.

Αυτο το νόημα πρέπει να δώσει και η Κυπριακή εργατική τάξη στην παγκόσμια μέρα της εργατίας.

Ενότητα κι αγώνας. Προγραμματική Ενότητα των εργατικών κομμάτων κι οργανώσεων. Ενότητα Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων. Αντιιμπεριαλιστικός, αντικαπιταλιστικός αγώνας για την εξάλειψη της καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Για μια κοινωνία χωρίς ταξικούς κι εθνικούς διαχωρισμούς. Για μια κοινωνία που δεν θα χύνει το τίμιο αίμα της εργατίας στο βωμο του κέρδους μιας χρεωκοπημένης κι οπισθοδρομικής οικονομικής ολιγαρχίας.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΕΚΦΡΑΣΗ

Ανοικτη επιστολή της Νικαραγουανής κυβέρνησης στον Ρήγκαν

Αγαπητοί Συντρόφοι,

Σας στέλλω για δημοσίευση την πιο κάτω επιστολή που εμφανίστηκε στις 21 Μαρτίου του 82 στην εφημερίδα (Barricada) επίσημο εκφραστικό όργανο του εθνικοαπελευθερωτικού μετώπου Σαντινίστας μετά τις φοβέρες του Ρήγκαν εναντίον της Νικαραγουανής επανάστασης.

«Γράφουμε για να δώσουμε μαρτυρία από τον Νικαραγουανό και Αμερικάνικο λαό, για να πούμε την ιστορία μας στις επόμενες γενιές. Το κάνουμε αυτό σκόπιμα με ψυχική συγκίνηση, για να δώσουμε μια εικόνα, όχι μόνο των ουσιαστικών γεγονότων, αλλά και για τα αξιολογούμενα ιδανικά, όλων των λαών του κόσμου.

Εσύ κύριε Ρήγκαν αντιπροσωπεύεις την πιο δυνατή χώρα του κόσμου, ενώ εμείς, ζούμε, σε μια μικρή και υπανάπτυκτη χώρα. Αντιπροσωπεύεις την κινητήρια δύναμη για κυριαρχία, εκμετάλλευση, ανταγωνισμό. Εδώ εμείς παλεύουμε για ακεραιότητα, αλληλεγγύη και ανεξαρτησία.

Υπολογίζεις στις εμπειρίες από μαζικές εισβολές στο Βιετνάμ, Δομινική Δημοκρατία, Παναμά, Κούβα και Νικαράγουα. Εμείς στηρίζομαστε στις απελευθερωτικές εμπειρίες αυτών των λαών.

Απο τον καιρό του Ζελαία και του Ζελετον, και μέχρι τον Σαντίνο μέσα από την ιστορία του FSLW (εθνικοαπελευθερωτικό μέτωπο Σαντινίστας), η χώρα μας έχει γίνει χώρα μάχων μεταξύ των τεχνολογικά καλά εξοπλισμένων στρατιωτών σας εναντίον των ξυπόλυτων ανθρώπων μας, μεταξύ των ιμπεριαλιστών σας διπλωματών και της φιλοσοφίας του λαού μας, μεταξύ των συμμάχων σας στην Νικαράγουα (διαφοροί δικτάτορες κλπ) και των συμμάχων μας στις ΗΠΑ (Αμερικανικός λαός) μεταξύ των επεκτατικών σας πολέμων και των απελευθερωτικών μας πολέμων. Τώρα η ιστορία επαναλαμβάνεται. Ενώ εσείς υποστηρίζετε στρατιωτικές και καταπιεστικές κυβερνήσεις εμείς υποστηρίζουμε τους πιο δημοκρατικούς λαούς και κυβερνήσεις στον κόσμο ενώ εσείς σταπαλάτε ώρες να ανακαλύψετε ψευτιες εναντίον της Νικαράγουας, κάνετε εμάς να σταπαλούμε ώρα να διακηρύτουμε τις ψευτιες σας από την ιστορία με τη φωτογραφία και το υποτιθέμενο στρατιώτη. (Η Αμερικάνικη κυβέρνηση, προσπαθεί με ψεύτικα γεγονότα να δείξει ότι η Νικαράγουα έχει αναμειχθεί στο Ελ Σαλβατόρ υπερ των ανταρτών, ώστε να δικαιολογήσει στρατιωτική της επέμβαση στη Νικαράγουα)

Θα μπορούσες κύριε Ρήγκαν να σταματήσεις το πόλεμο σου και να αφήσεις τον κόσμο της αμερικάνικης ηπείρου να ζήσει με ειρήνη μαζί με τους άλλους λαούς του κόσμου και να απολαμβάνει την κοινωνική του ζωή. Θα μπορούσες επίσης να σταματήσεις να ανακατεύεις άλλες Λατινοαμερικάνικες κυβερνήσεις σε ένα πόλεμο ο οποίος δεν βοηθά κανένα, εκτός τους τράπεζιτες και επιχειρηματίες, ενώ καταστρέφει τη ζωή των μέσων ανθρώπων.

Ενώ κάνουμε οτιδήποτε για

να δυναμώσουμε τις εμπορικές μας σχέσεις με ευρωπαϊκές χώρες, μας κτυπάς με το ΝΑΤΟ και βάζεις χέρι στη δική μας Καραϊβική θάλασσα ενώ καλούμε για ειρήνη στην Κεντρική Αμερική και υποστηρίζουμε την πρόταση Μεξικού και Γαλλίας για ειρήνη, εσύ βοηθας τις στρατιωτικές κυβερνήσεις της περιοχής με το να τους προμηθεύεις με στρατιωτικούς συμβούλους. Ενώ εμείς προσπαθούμε να μάθουμε το κόσμο μας να διαβάζει και να γράφει, εσύ βοηθας αντεπαναστατικές ομάδες που λειτουργούν στις Οντούρες να δολοφονούν τους εθελοντές δασκάλους μας. Ενώ εμείς εισηγήμαστε για δικαίες συνομιλίες στο Ελ Σαλβατορ, εσύ μας απαντάς με στρατιωτικές βάσεις στον Ειρηνικό και Ατλαντικό Ωκεανό. Ενώ εμείς είμαστε για ειρήνη, εσύ είσαι για πόλεμο κύριε Ρήγκαν. Αυτή την ώρα έχεις συγχίσει τα πάντα. Μας έχεις κατηγορήσει για στρατιωτικές ετοιμασίες και δεν συνειδητοποιάς ότι τώρα που υπάρχει κίνδυνος εξωτερικής επέμβασης (από την Αμερική), η νεολαία μας έχει αφιερώσει τα Σαββατοκυριακά και την ελεύθερη ώρα της για εκπαίδευση στις λαϊκές πολιτοφυλακές των Σαντινίστας. Αυτός δεν είναι στρατός κύριε Ρήγκαν, αλλά λαός εφοδιασμένος με το επαναστατικό πνεύμα του Σαντίνο. Δεν είναι μόνο μια χώρα, αλλά όλες οι χώρες οι οποίες αμύνονται εναντίον οικονομικής, στρατιωτικής, διπλωματικής και πολιτιστικής εξαθλίωσης. Οπου βλέπεις «Κομμουνιστική επιρροή» δεν υπάρχει τίποτε άλλο αλλά διεθνείς αλληλεγγύη και κοινά συμφέρον-

τα μεταξύ όλων των καταπιεσμένων λαών του κόσμου.

Αλλά αυτή τη φορά πήγες πολύ. Πρέπει να ενωθείς με το Κογκρέσο και τη δημόσια γνώμη στην Αμερική, να ξανασκεφτείς και να λάβεις υπόψη τις συνέπειες της πολιτικής σου.

Δεν είναι μόνο το θέμα ειρήνης στην Καραϊβική και Κεντρική Αμερική, αλλά θέμα παγκοσμίου ειρήνης, κάτι που μπορεί να επηρεάσει την Αμερική σου, και τον κόσμο σου, όπως έγινε στο Βιετνάμ, όπου πολλοί αμερικάνοι πολίτες μοιραζόντουσαν την λύπη του Βιετναμικού λαού.

Η πολεμοφιλική πολιτική σου, μπορεί να πετύχει μόνο κάτω από μια περίπτωση: Εάν ο λαός μας το έβαζε κάτω μπροστά στις φοβέρες σου. Για σένα, για να μάθεις αν υπάρχει τέτοια περίπτωση, μην ρωτήσεις το πεντάγωνο ή τους ηλεκτρονικούς εγκεφάλους της ΣΙΑ γιατί δεν έχουν ευαισθησία και δεν μπορούν να πούνε την αλήθεια. Συμβουλευέσου την ιστορία και θα δεις ότι οι απαντήσεις τώρα, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η δυνατότητα καταστροφής όλου του κόσμου με τα όπλα που διαθέτει τώρα η Αμερική. Δεν θα μπορέσεις να επιβάλλεις την γνώμη σου με αυτό τον τρόπο. Στην περίπτωση της Νικαράγουας οι πιλόττοι σου μπορεί να σκοτώσουν όλο το λαό του Σαντίνο αλλά ακόμη και αυτο δεν θα σε κάνει νικητή κύριε Ρήγκαν».

Οί παρενθέσεις δικές μου

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΧΝΙΩΤΗΣ
ΑΜΕΡΙΚΗ

Την Τρίτη 28 Απρίλη, ορισμένοι συντρόφοι τοιχοκολλούσαν διαφημιστικές αφίσες για την κινηματογραφική παράσταση που προγραμματίζουμε στις 19 του Μάη. Πίσω τους ένα συνεργείο από ΕΔΕΚίτες κάλυψε ΚΑΘΕ ΜΙΑ από τες αφίσες της Σοσιαλιστικής Έκφρασης με αφίσες της ΔΕΟΚ.

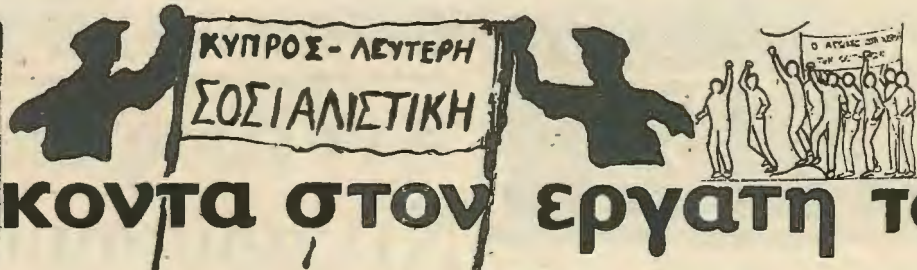
Καθοδηγητές τους, ένας από τους έμπιστους της γραφειοκρατίας, γνωστός για τους τραμπουκισμούς του ενάντια σε υποστηρικτές της Αριστερης Πτέρυγας.

Αυτο που έχουμε να πουμε στους συντρόφους της ΕΔΕΝ που απο φανατισμό κάλυψαν τες αφίσες μας, είναι πως αν θέλουν να μας αντιπετυπώσουν να το κάνουν πολιτικά. Με την ενέργεια τους το μόνο που πετυχαίνουν είναι να εκθέτουν τους εαυτους τους. Ιδιαίτερα στη σημερινή περίοδο που κάθε αριστερή φωνή, κάθε υποστηρικτής της υποψηφιότητας της ΕΔΕΚ είναι πολύτιμος, τέτοιες ενέργειες βλάπτουν μόνο την ΕΔΕΚ και το εργατικό κίνημα γενικά.

Καλούμε τους τίμιους συντρόφους να σέβονται τες αφίσες άλλων αριστερών και να αρνούνται υπακοή στον στείρο φανατισμό του κάθε γραφειοκράτη.

Συν. Επιτροπή.

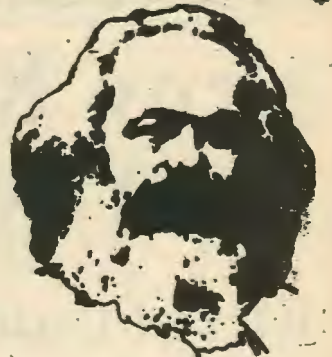

Εργατικά

«Αφήστε την άρχουσα τάξη να τρέμει... Οι εργάτες δεν έχουν να χάσουν τίποτα εκτός απ' τις αλυσίδες τους και έχουν να κερτίσουν έναν κόσμο δόξα. Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!»

Κοντά στον εργατή του σημερ... τον Νικητή του Αυριου!

Νέες απολύσεις στην Ε.Μ.Ε.

ΔΥΝΑΜΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ενότητα κι αγώνας ενάντια στις απολύσεις ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ήρθαν, έφεραν καταστροφή κι αρρώστια, βούτηξαν εκατομμύρια κι αποφυγεί-φύγει

Μετα από τις μαζικές απολύσεις που έγιναν από το Μεταλλείο Χρωμίου τις απολύσεις στο Μεταλλείο Αμιάντου από την Ελληνική Μεταλλευτική Εταιρεία (ΕΜΕ) μέσα στο 1981 το ολοκληρωτικό κλείσιμο του Μεταλλείου Χρωμίου το Μάρτιο '82 η διεύθυνση της ΕΜΕ ανακοίνωσε στις συντεχνίες Μεταλλωρύχων ΠΕΟ-ΣΕΚ ότι μέχρι τέλος Απριλίου θα απολυθούν 175 περίπου εργατοπάλληλοι από τους 285 που απασχολούνται στην περιοχή Μιτσέρου, με το δικαιολογικό ότι η τιμή του Χρυσού στην παγκόσμια αγορά έχει μειωθεί και είναι ασύμφορο για την εταιρεία να συνεχίσει την ανόρυξη του.

Εισοδήματος που έχουν για να ζουν σε περιπτώσεις απειλούμενων απολύσεων;

1) Κατεβαίνοντας ενωμένοι όλοι οι εργάτες σε απεργία με αίτημα «Δουλειά σε όλους με μειωμένο ωράριο αλλά χωρίς μείωση μισθού».

2) Σχηματίζοντας επιτροπές για έλεγχο των αιτιών του κλεισίματος ή της μείωσης της παραγωγής.

3) Να εκλεγουν επιτροπές για τον έλεγχο των επενδύσεων και διαχείρισής (Η ΕΜΕ στο Μιτσέρο αγόρασε μηχανήματα σε πολύ ψηλές τιμές που χρησιμοποιούνται μόνο για λίγο διάστημα. Αν οι εργάτες είχαν έλεγχο στη διαχείριση ασφαώς δεν θα αγόραζαν αυτά τα μηχανήματα αλλά θα μπορούσαν να νοικιάσουν με πολύ πιο λίγα λεφτά.)

Είναι απαράδεκτο μια εταιρεία η οποία υποτίθεται ότι ανήκει στην Ε/Κ κοινόκτητα να καταντά φέουδο χούφτας ανθρώπων.

Πρέπει η εταιρεία να έρθει κάτω από κρατικό έλεγχο με το ταυτόχρονο πέρασμα της διαχείρισής στα χέρια των αμεσα ενδιαφερομένων εργατοπαλλήλων για τον καλύτερο έλεγχο και διοίκηση της εταιρείας.

Με την κρατικοποίηση της ΕΜΕ η κυβέρνηση θα αναγκαστεί να βάλει πάνω σε μια πιο οργανωμένη βάση τις ερευνες της για ανεύρεση νέων κοιτασμάτων, μεταλλεύματος. Με τον έλεγχο παραγωγής και κερδών τα εξόδα της εταιρείας θα μειωθούν τα εξόδα θα μεγαλώσουν και θα δώσουν την δυνατότητα στην εταιρεία να φέρει νέα τεχνολογία για την ανεύρεση και εξόρυξη μεταλλεύματος. Θα εξαλειφθούν οι γραφειοκρατικές σπατάλες και θα παταχθεί η οποιαδήποτε διαφθορά και οι κομπίνες (βλέπε Συνεργατισμό, Κ. Αερογραμμικές Ξέστε κ.λ.π.)

Ο καπιταλισμός συντηρείται σήμερα από μια βαθιά οικονομική κρίση που από το 1973-74 έχει γίνει έντονα αισθητή σ' όλες τις μετροπόλεις του αναπτυγμένου καπιταλισμού ακόμα και στις οικονομίες - μοντέλλα της Αμερικής και της Γερμανίας, ενώ χώρες όπως η Βρετανία έχουν καταστήσει βιομηχανικές έρημοι.

Η κρίση αυτή χαρακτηρίζεται από αχαλινότο πληθωρισμό και ταυτόχρονα από πτώση της παραγωγής και μαζική ανεργία (στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες προσεγγίζει τα 30 εκατομμύρια!)

Η οικονομική κρίση και η δυστυχία που συνεπάγεται για εκατομμύρια εργαζομένους στο κόσμο είναι αναπόφευκτο αποτέλεσμα του καπιταλιστικού συστήματος.

Η πλειοψηφία των μετόχων ανήκει στο κράτος.

Μόνο με το πέρασμα των μέσων παραγωγής κάτω από τη διαχείριση των ιδίων των εργαζομένων μπορεί να οργανωθεί και να προγραμματιστεί σωστά η οικονομία για να εξυπηρετεί το κοινωνικό σύνολο. Αυτό θα εξάλυψε και τις γραφειοκρατικές σπατάλες και τη κακή διαχείριση που παρατηρείται στην Ε.Μ.Ε και που είδαμε πρόσφατα και στο Συνεργατισμό.

Παραδείγματα τέτοιου στατάλης όπως είναι η αγορά ακριβών μηχανημάτων και η ψηλή αναλογία επιστατών προς εργάτες (πάει να καταντήσει ένα προς ένα!) μας άφησαν οι εργατοπάλληλοι

Ενώ οι διαπραγματεύσεις μεταξύ συντεχνιών και διεύθυνσης ΕΜΕ συνεχίζονται, για να καταβάλει προσπάθειες η εταιρεία να απασχολήσει όσο το δυνατό περισσότερους επηρεαζόμενους εργατοπαλλήλους που πρόκειται να απολυθούν σε άλλες βιομηχανίες της όπως, εργοστάσια Βασιλικού, Τσιμεντοποιείο, Λιπάσματα και στο Μεταλλείο Σκουριώτισσας, η ΕΜΕ έδωσε στους απολυμένους εργάτες τα χαρτιά των απολύσεων τους. Προς τι τότε η κάθε διαπραγματεύση μεταξύ συντεχνιών-ΕΜΕ; Για ποιο σκοπό;

4) Να δημιουργηθούν μέσα απασχόλησης ή να γίνουν εκμεταλλεύσιμοι διάφοροι χώροι της περιοχής Μιτσέρου για όλους τους εργάτες που απολύονται (π.χ. Στο μεταλλείο Μιτσέρου λειτουργεί το μεγαλύτερο πλυντήριο μεταλλευμάτων στην Εταιρεία. Η εταιρεία αρνείται να δουλέψει αυτό το πλυντήριο και λειτουργεί το πλυντήριο Βασιλικού που είναι πιο μικρό με την δικαιολογία της αποστάσεως.

Εξ άλλου, όπως μας ανέφεραν οι εργάτες, το πλυντήριο Βασιλικού είναι χαλασμένο εδώ και 6 μήνες και η ΕΜΕ δεν χρησιμοποίησε το πλυντήριο Μιτσέρου και απολύει εργάτες διότι δήθεν είναι ασύμφορο.

Η κυβέρνηση θα αναγκαστεί να βάλει πάνω σε μια πιο οργανωμένη βάση τις ερευνες της για ανεύρεση νέων κοιτασμάτων, μεταλλεύματος. Με τον έλεγχο παραγωγής και κερδών τα εξόδα της εταιρείας θα μειωθούν τα εξόδα θα μεγαλώσουν και θα δώσουν την δυνατότητα στην εταιρεία να φέρει νέα τεχνολογία για την ανεύρεση και εξόρυξη μεταλλεύματος. Θα εξαλειφθούν οι γραφειοκρατικές σπατάλες και θα παταχθεί η οποιαδήποτε διαφθορά και οι κομπίνες (βλέπε Συνεργατισμό, Κ. Αερογραμμικές Ξέστε κ.λ.π.)

Αιτία η αρρώστια των καπιταλιστών ήταν αναπόφευκτο να τρεπεί και το αδύναμο κυπριακό καπιταλισμό σε μεγάλα κλίμακα λόγω απο τη μια της αδυναμίας του να ανταγωνιστεί το μεγάλο κεφάλαιο των αναπτυγμένων χωρών και τον πολυεθνικό αλλα και λόγω της τάσης που παρατηρείται για εύκολη κερδοσκοπία με επενδύσεις σε μη παραγωγικούς τομείς (πεκουλιόδορο της γης, ενοδοχεία, φυλάκια κεφαλαίων κ.λ.π.)

Η εταιρεία έπρεπε να εμψυχώνει και τους μισθους πείνας που αποδέχθηκαν οι συντεχνίες σαν θυσία για να ανακάμψει η οικονομία των καπιταλιστών, μήκτε σε μια φρεναυρή υπερπαραγωγή που της εξασφάλισε γρήγορα κι εύκολα εκατομμύρια. Κατα κύριας μάστιγας εργοδότησαν μέχρι κι στρατιώτες για να διατηρήσουν την ενταξη της παραγωγής.

Τώρα η εταιρεία με την απλή δικαιολογία της πτώσης της τιμής των μεταλλευμάτων - σ' αυτή την περίπτωση του χρυσού - κι αφού έχει κι όλας κλείσει τα μεταλλεία χρωμίου ερχεται να κλείσει τα μεταλλεία, (εκτός από την εκμετάλλευση του ασβέστη) και να ρίξει στην ανεργία 170 εργατοπάλληλους - γύρω στους 25 Μιτσεριώτες σε μια εποχή γενικής ανόδου της ανεργίας στον τόπο.

Σε μια περίοδο όπως αυτή που μπαίνει ο τόπος μας, με την οικονομική κρίση να βαθαίνει και το κλείσιμο επιχειρήσεων και τις απολύσεις να έχουν γίνει συνήθισμένο φαινόμενο η στάση των συντεχνιών πάνω στο θέμα των μεταλλωρύχων πρέπει να θεωρείται το λιγότερο παθητική.

Από την επίσκεψή μας στην περιοχή Μιτσέρου στις 14 του Απριλίου και με συνομιλία μας με εργάτες απολυμένους και μη, φάνηκε καθαρά ότι οι συντεχνίες κράτησαν μία καθαρή παθητική στάση απέναντι στο θέμα.

Θα μπορούσε η ίδια η εταιρεία να δημιουργήσει εργοστάσια για τον καθαρισμό των μεταλλευμάτων και την καύση των επεξεργασμένων τους στο Μιτσέρο.

Με το βάθαμα της οικονομικής κρίσης και την καθίζηση του καπιταλισμού η εταιρεία όλο και περισσότερο θα βάζει την δικαιολογία για το ασύμφορο της λειτουργίας της όπως είναι στις σημερινές της δομές. Γι' αυτό οι εργατοπάλληλοι της ΕΜΕ αλλά γενικά όλων των μεγάλων επιχειρήσεων πρέπει να αρχίσουν να αντιδρούν και να αποφασίσουν ότι πρέπει να πάρουν την τύχη τους στα χέρια τους.

Το ζήτημα όμως για την κοινωνική αλλαγή δεν είναι απλώς η κρατικοποίηση γιατί όπως σωστά τονίζει ο Λένιν μπαίνει και το θέμα του «ποιος ελέγχει ποιος». Δηλαδή για ποια τάξη δουλεύει ο κρατικοποιημένος ή μη τομέας της οικονομίας, που σημαίνει ποια τάξη είναι στην εξουσία. Γιατί όπως αντιλαμβάνεται κάθε Μαρξιστής το κράτος σε ένα καπιταλιστικό σύστημα είναι ο εκφραστής των συμφερόντων της άρχουσας κεφαλαιοκρατικής τάξης. Έτσι οι κρατικοποιήσεις που αναγκάζονται να κάνει το αστικό κράτος αποτυγχάνουν κατά κανόνα να λύσουν το οικονομικό και κοινωνικό αδιέξοδο του καπιταλισμού.

Και στις δυο περιπτώσεις οι εργαζόμενοι ήταν αυτοί που πλήρωσαν όλα τα στασιμένα.

Η αναγκαιότητα σήμερα για το πέρασμα της διαχείρισης της οικονομίας στα χέρια των εργαζομένων αποδείχτηκε περπύρα και με το παράδειγμα της Πολωνικής κρίσης που ήταν κατά κύριο λόγο αποτέλεσμα της γραφειοκρατικής διαχείρισης, της στατάλης και της διαφθορας.

Για την αποφυγή της γραφειοκρατικοποίησης είναι ανάγκη η διοίκηση των επιχειρήσεων να περάσει στους αντιπροσώπους των εργαζομένων που θα εκλέγονται σε συχνά χρονικά διαστήματα (κάθε χρόνο) θάναί αμεσα ανακλητοί και θα αμοιβόνται με μισθό ίσο με του ειδικευμένου εργάτη.

Καμία πρόνοια για τη χαμένη και καταστρεμμένη υπη που δεν επιτρέπει στους υπαλλήλους να στραφούν ούτε στη γεωργία καμία πρόνοια για τη μετακίνηση ή την εκμετάλλευση των «Παζών» καμία πρόνοια για τη δημιουργία νέων βιομηχανιών για ν' απασχοληθούν οι κάτοικοι της περιοχής που τόσα πρόσφεραν στην εταιρεία για δεκαετίες τώρα. Τέλος καμία πρόνοια για την ανεύρεση νέων μεταλλευμάτων.

Πριν να κοιποποιηθούν οι απολύσεις προς τους εργάτες οι συντεχνίες δεν εκαναν καμία γενική συνέλευση όλων των εργατών για να αποφασίσουν μέτρα υποστήριξης προς τους απολυμένους αλλά συζητήσαν από μόνες τους να απασχοληθούν άλλο, να τους δοθεί μια αποζημίωση εκτός του πλεονασμού και να δημιουργηθούν νέες βιομηχανίες. Ομως αφού οι εργάτες έχουν ήδη απολυθεί με ποιο μέσο έχουν κά πέναντι στην εταιρεία να δεχτεί τα αιτήματά τους;

Μήπως θα στηριχτούν στην καλή διάθεση της εταιρείας να καταβάλει προσπάθειες για την επίλυση των προβλημάτων;

Η απουσία οποιασδήποτε μορφής αμφισβήτησης από μέρους των συντεχνιών και προπάντων από τους ίδιους τους εργάτες του αδικαιώματος του εργοδότη να απολύσει κατά βούληση (παιρνει το δικαίωμα ο εργοδότης από την συμφωνία που επετεύχθη μεταξύ συντεχνιών-εργοδοτών γνωστή σαν κώδικας βιομηχανικών σχέσεων), να παίζει με τις ζωές τους καθως και η μη ανάληψη δυναμικών μέτρων ενάντια σ'αυτο αφήνει την εργατική τάξη στο έλεος των εργοδοτών, δημιουργεί κλίμα παθητικής αποδοχής οποιοδήποτε και αν είναι το βάρος των εξελίξεων, καλλιεργεί την αντιπαθεία και ακόμα χειρότερα γίνεται αιτία ανταγωνισμού μεταξύ των απολυμένων εργατών και των μη, διασπώντας έτσι το βασικότερο όπλο που έχουν απέναντι στην εκμετάλλευση, την ΕΝΟΤΗΤΑ.

Να μετακινήσουν τα αρχίσουν του μεταλλεύματος (τα κοινά «πάζα»)

5) Οι επηρεαζόμενοι να μπουκ και να εκπαιδευτούν σε άλλους κλάδους της βιομηχανίας, χωρίς όμως χαμηλότερα των μεροκαματιών όπως εισηγήεται η εταιρεία. (Η εταιρεία ζητά από μερικούς να αλλάξουν τόπο απασχόλησης, δηλ. αν είσαι ηλεκτροκολλητής να μετακινήθεις στο συνεργείο του ασβέστη αλλά να αποκοπή ένα μέρος του μεροκαμάτου.)

6) Το επιτακτικότερο όμως αίτημα των εργατοπαλλήλων της ΕΜΕ αλλά και γενικά όλου του εργατικού κινήματος και προπάντων των αριστέρων κομμάτων ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ. Είναι να μπει θέμα στη Βουλή για κρατικοποίηση της ΕΜΕ.

Αυτο αποτελεί τη βασική αντίθεση του καπιταλιστικού συστήματος, από την οποία απορρέουν ο οικονομική κρίση, η ακρίβεια και η ανεργία, που για το ξεπέρασμά τους μπαίνει το καθήκον τα μέσα παραγωγής να περάσουν στη κοινωνία. Πως;

Όπως εξήγη ο Έγκελς «το προλεταριάτο καταλαμβάνει την κρατική εξουσία και μετατρέπει αμέσως τα μέσα παραγωγής σε ιδιοκτησία του κράτους. Και με αυτό το τρόπο παύει να είναι

Αυτο αποτελεί τη βασική αντίθεση του καπιταλιστικού συστήματος, από την οποία απορρέουν ο οικονομική κρίση, η ακρίβεια και η ανεργία, που για το ξεπέρασμά τους μπαίνει το καθήκον τα μέσα παραγωγής να περάσουν στη κοινωνία. Πως;

Όπως εξήγη ο Έγκελς «το προλεταριάτο καταλαμβάνει την κρατική εξουσία και μετατρέπει αμέσως τα μέσα παραγωγής σε ιδιοκτησία του κράτους. Και με αυτό το τρόπο παύει να είναι

Καμία πρόνοια για τη χαμένη και καταστρεμμένη υπη που δεν επιτρέπει στους υπαλλήλους να στραφούν ούτε στη γεωργία καμία πρόνοια για τη μετακίνηση ή την εκμετάλλευση των «Παζών» καμία πρόνοια για τη δημιουργία νέων βιομηχανιών για ν' απασχοληθούν οι κάτοικοι της περιοχής που τόσα πρόσφεραν στην εταιρεία για δεκαετίες τώρα. Τέλος καμία πρόνοια για την ανεύρεση νέων μεταλλευμάτων.

Στην Κύπρο του 1982

10,000 ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΕΙΝΟΥΝ!

Καταδικασμένοι σε αργο θάνατο

Ναι! Στην Κύπρο του 1982, στην χώρα του οικονομικού θαύματος και του ψηλού κατα κεφαλήν εισοδήματος πάνω από 10,000 άνθρωποι είναι καταδικασμένοι στην πείνα, την εξαθλίωση και τον αργο θάνατο.

Και δεν πρόκειται για στοιχεία που σκαρώσαμε εμείς. Πρόκειται για αριθμούς που βρίσκονται στην Ετήσια Εκθεση του Υπουργείου Εργασίας για το 1980. (Η κατάσταση σήμερα πρέπει να είναι ακόμα χειρότερη).

Απο την έκθεση αυτή μαθαίνουμε πως 6276 οικογένειες (3381 προσφυγικές) τα μέλη των οποίων ξεπερνούν σίγουρα τις 10,000 ζουν με το Δημόσιο βοήθημα: χρηματικό δηλαδή επίδομα που προσφέρει το κράτος σ' όσους ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΚΑΝΕΝΑ ΑΛΛΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ. Αυτή η βοήθεια προσφέρεται από το 1975 με βάση νόμο που κύριο σκοπό είχε την εξάλειψη της ζητιανίας σ' αυτή την εποχή του «πολιτισμού» και της «φιλανθρωπίας». Για τους 10,000 όμως ανθρώπους που παίρνουν αυτό το βοήθημα ίσως το βιοτικό επίπεδο να ήταν ψηλότερο αν ζητιάνευαν. Γιατί το ποσό που παίρνουν -κρατήστε την αναπνοή σας- ανέρχεται σε £15 λίρες και 600 μιλς αν είναι πρόσφυγες, ενώ αν δεν είναι πρόσφυγες «την βολεύουν» με το σεβαστό ποσό των 14 λιρών και 50 μιλς!! ΤΟΝ ΜΗΝΑ!! Μια οικογένεια με 4 μέλη να είναι προσφυγική παίρνει £43,500 μιλς αν όχι 38.700 (£10 το άτομο!!!) Αν είναι 9μελής πρέπει να τη βολεύσει με £8 το άτομο.

Η πλειοψηφία των περιπτώσεων αυτών αφορά γέροντες που σύμφωνα με Κοινωνικούς Λειτουργούς που ρωτήσαμε ζουν σε συνθήκες πείνας εξαθλίωσης και πραγματικής τραγωδίας.

Ενας άλλος μεγάλος αριθμός αφορά ανάπηρους που πέρα από την αναπηρία και τη δυστυχία τους έχουν επιφορτιστεί με την ταχυδακτυλουργία να τα βολεύουν με δέκα σελίνια την ημέρα.

10 σελίνια για φαί, μεταφορικά, ψυχαγωγία και φάρμακα που δεν διαθέτει το νοσοκομείο. Τό σκάνδαλο αυτό σε βάρος της πιο φτωχής τάξης του κυρπακού λαού παίρνει τις πιο τραγικές του διαστάσεις το 1981-2 διεθνή έτη αναπήρων και γερόντων αντίστοιχα. παρα τα παχεία, ωραία λόγια των κυβερνώντων σε σεμινάρια και διακηρύξεις η κυβέρνηση Κυπριανού αρνείται, όπως πληροφορούμαστε, ν' αυξήσει το ύψος των Δημοσίων βοηθημάτων **παρα το γεγονός ότι το προτείνει η αρμόδια αρχή που είναι το Τμήμα Ευημερίας του Υπουργείου Εργασίας.**

Ετσι τα χορηγήματα παραμένουν στάσιμα από την 1η του Ιουλίου του 1980. Έχουν περάσει δηλαδή δυο χρόνια χωρίς αυξήσεις (οι συνταξιούχοι κι οι εργαζόμενοι πή-

ραν τουλάχιστο μερικές μικρές αυξήσεις) ενώ οι τιμές αυξήθηκαν πέρα από 30%!

Το Σκάνδαλο των Δημ. Βοηθημάτων φανερώνει την υποκρισία της δεξιάς Κυβέρνησης Κυπριανού σ' όλη της την μεγαλοπρέπεια. Κάτω από την πίεση των εργοδοτών που ζητούν μείωση των κρατικών δαπανών δηλαδή κερκοπες στις Κοινωνικές Υπηρεσίες - η Κυβέρνηση που κύριο στόχο έχει την «δίκαιη κατανομή του εθνικού εισοδήματος» είναι διατεθειμένη να παρακολουθεί ασυγκίνητη 10,000 ανθρώπους να πεινούν και να υποφέρουν καθημερινά.

Η υποκρισία της εκκλησίας είναι ακόμα μεγαλύτερη γιατί ενώ γνωρίζει καλά πως δεν υπάρχει σήμερα κανένας Χριστός στη γη για να ταΐσει χιλιάδες κόσμο με μερικά ψωμια και ψάρια δεν έχει τίποτε να πει για 10,000 ανθρώπους οι οποίοι ούτε ψωμί δεν μπορούν ν' αγοράσουν με τα

ψίχουλα που παίρνουν.

Δυστυχώς οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν ούτε φωνή, ούτε οργάνωση ούτε δύναμη για να διεκδικήσουν ένα ανθρώπινο επίπεδο ζωής. Η Παγκύπρια Επιτροπή Προσφύγων που εκπροσωπεί ένα μέρος απ' αυτούς τηρεί σιγήν ιχθύος για τους γνωστούς συμπολιτευτικούς λόγους (Λίγες μέρες μετά που αυτές οι γραμμές γράφτηκαν ο Πρόεδρος της Π.Ε.Π. ε-παιρνε την ανταμοιβή του για αυτή τη συμπολίτευση με το Υπουργικό).

Το βάρος της ευθύνης για λύση του προβλήματος πέφτει στους ώμους των αριστερών κομμάτων και ιδιαίτερα της ΕΔΕΚ που δεν εμποδίζεται σήμερα στη δράση της από λόγους συμπολίτευσης με τη δεξιά Κυβέρνηση.

Το θέμα πρέπει πρώτα-πρώτα να τεθεί στη βουλή για να υποχρεωθεί η κυβέρνηση να ενημερώσει τον Κυπριακό λαό για τον πραγματικό αριθμό των ανθρώπων που ζουν σε συνθήκες πείνας. Υστερα πρέπει να επιδιωχτεί η ουσιαστική αύξηση των επιδομάτων αυτών δια νόμου. Σήμερα ούτε καν ο τετραπλασιασμός τους δεν θα ήταν αρκετή αύξηση για να μπορεί κανείς να εξασφαλίσει ένα αξιοπρεπο επίπεδο ζωής.

Πρέπει οι οργανώσεις της αριστερας να επιμείνουν στον καθορισμό ενός κατώτατου επιπέδου ζωής στην Κύπρο (πόσα και τι χρειάζε-

ται κανείς για να ζει ανθρώπινα - φαί, ρούχα, εκπαίδευση, υγεία, ψυχαγωγία κλπ) και μέτρων και κοινωνικών υπηρεσιών για διατήρηση ενός τέτοιου επιπέδου.

Τέλος οι κοινωνικές παροχές πρέπει να συνδεθούν αυτόματα με τον τιμήριθμο που κατατρώει την αγοραστική τους δύναμη μέρα με τη μέρα.

Η απάντηση στο ερώτημα, «που θα βρεθούν τα λεφτά αφού η κυβέρνηση είναι ήδη καταχρεωμένη» είναι πολύ απλή: Στα υπερκέρδη των κεφαλαιοκρατών και στην περιουσία της εκκλησίας που είναι καιρός ν' αρχίζει να θησαυρίζει εις τον ουρανό και όχι επι της (Κυπριακής) γης.

Μόνο η πραγματική φορολογία ενός η δυο από τους Κυπριούς μεγαλοκαρχαρίες μπορεί να εξασφαλίσει όσα χρειάζονται για να διπλασιαστούν τα Δημόσια βοηθήματα (Ξοδεύτηκαν το 1980 £1,600,000 η £160 το χρόνο για κάθε άτομο από τις 10,000 η £3,200 μιλς το χρόνο για κάθε κύπριο πολίτη)

Η επέκταση των κοινωνικών Υπηρεσιών και η ουσιαστική αύξηση των επιδομάτων πρέπει να αποτελέσει βασικό στοιχείο του προγράμματος της ΕΔΕΚ για τις Προεδρικές.

Αυτό όμως δεν είναι αρκετό. Πρέπει από τώρα να μπει μπροστά σ' ένα αγώνα για επέκταση των κοινωνικών υπηρεσιών και παροχών μέσα κι έξω από τη βουλή.

Η ΕΔΕΚ ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Συνέχεια από την πρώτη

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Σήμερα ολοκληρώσε ο κόσμος μπαινεί σε μια περίοδο κρίσης και αστάθειας. Η ταξική σύγκρουση παίρνει ολοένα και πιο σοβαρές διαστάσεις. Οι σοσιαλιστικές κυβερνήσεις στη Γαλλία και την Ελλάδα είναι δείγματα αυτής της πορείας. Η άλλη πλευρά του νομίσματος είναι οι αντιδραστικές Κυβερνήσεις Θάτσερ και Ρήγκαν.

Για την Κυπριακή αριστερα επιβάλλεται σήμερα ο αγώνας για την εξουσία. Μια αριστερή Κυβέρνηση ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ με ένα πραγματικά σοσιαλιστικό πρόγραμμα μπορεί να ξεπεράσει τα κοινωνικά και πολιτικά αδιέξοδα που αντιμετωπίζει η Κύπρος. Μόνο μια αριστερή κυβέρνηση με την ενεργητική υποστήριξη της εργατικής τάξης μπορεί να χαλιναγωγήσει την ασυδοσία των καπιταλιστών και να προσφέρει προστασία στους εργαζόμενους. Ακόμα μόνο μια αριστερή Κυβέρνηση μπορεί ν' απλώσει ειλικρίνεια το χέρι στους Τουρκοκύπριους εργαζόμενους ανοίγοντας έτσι νέες προοπτικές λύσεις του Εθνικού προβλήματος.

Η ΕΔΕΚ πρότεινε στο ΑΚΕΛ συνεργασία των δυο κομμάτων για τη διεκδίκηση της προεδρίας και την εφαρμογή κοινού προγράμματος. Ωστόσο το ΑΚΕΛ απέρριψε αυτή τη

πρόταση επιμένοντας στη συμμετοχή του ΔΗΚΟ στη συνεργασία. Τελικά προτίμησε την συνεργασία με το ΔΗΚΟ.

Όπως πάντα η δικαιολογία της ηγεσίας του ΑΚΕΛ στα μέλη του βασίζεται στην κινδυνολογία. Το επιχείρημα της είναι ότι αν η αριστερα συνενωθεί θα συνενωθεί και η δεξιά με αποτέλεσμα η τελευταία να κερδίσει τις εκλογές: η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ έχουν 33+8=41% των ψήφων. Και τότε θ' αρχίσει το κυνηγητό της αριστερας.

Αυτό το επιχείρημα δεν είναι τίποτε άλλο από παραλλαγή του παλιού επιχειρήματος: αν η αριστερα πάρει την εξουσία θα γίνει πραξικόπημα. Ωστόσο αυτή η πολιτική οδήγησε στο πραξικόπημα του 74 και στην επιτυχία του. Και ασφαλώς σήμερα φαίνεται μη πειστικό με την Κυβέρνηση Παπανδρέου στην Ελλάδα. Πόση όμως αλήθεια κρύβουν οι αριθμοί; Η πραγματικότητα είναι πως οι εκλογές δεν κερδίζονται από τους «σταθερούς» ψηφοφόρους του κάθε κόμματος σε αριθμητική βάση. Αυτό που κερδίζει τις εκλογές είναι η κινητοποίηση και το ηθικό των κομμάτων. Ιδιαίτερα για τα αριστερα κόμματα η προεκλογική δουλειά είναι χείρας σημασίας. Με την αναμφισβήτητη αύξηση της δύναμης της ΕΔΕΚ το κέρδιμα των εκλογών από τα αριστερα κόμματα δεν είναι

καθόλου απίθανο.

Αλλά κι αν πράγματι η αριστερα χάσει τις εκλογές θα βρεθεί σε πολύ καλύτερη θέση άμυνας απέναντι στους αστούς. Άλλωστε οι εκλογές δεν είναι το κύριο όπλο της εργατικής τάξεως. Μια κινητοποιημένη εργατική τάξη δεν είναι εύκολη λεία για τους καταπιεστές της. Αυτό που θα την πλήξει δεν είναι το χάσιμο των εκλογών αλλά η απογοήτευση και η κατάρρευση του ηθικού της από χρεωκοπημένες συνεργασίες με δεξιούς πολιτικούς.

Η ΕΔΕΚ ΣΤΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΕΙΑ

Όπως έχουν πια διαμορφωθεί οι πολιτικές συνθήκες η ΕΔΕΚ αποτελεί την μοναδική ελπίδα για μια αγωνιστική παρουσία της αριστερας. Για να μπορέσει να παίξει πρωτοπορειάκο ρόλο η ΕΔΕΚ πρέπει άμεσα να προωθήσει ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα και να καταγγείλει ανοιχτά στην εργατική τάξη την άρνηση του ΑΚΕΛ για συνεργασία.

Κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες η υποψηφιότητα Λυσσαρίδη είναι η μοναδική διέξοδος για την εργατική τάξη. Γι αυτό πρέπει να υποστηριχτεί με κάθε μέσο. Μια εκλογική άνοδος της ΕΔΕΚ απέναντι στους αστούς υποψηφίους θα βάλει τις βάσεις για τους αγώνες που θα ακολουθήσουν.

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ - ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

Συνέχεια από τη 6

Η συγκέντρωση της μοντέρνας καπιταλιστικής οικονομίας στα χέρια μιας μικρής ολιγαρχίας κάνει το ζήτημα των κρατικοποιήσεων πολύ πιο εύκολο σήμερα παρά ποτε. Στην Κύπρο εκτός από τις Τράπεζες, τις ασφαλιστικές εταιρείες και το εισαγωγικό - εξαγωγικό εμπόριο θάταν αρκετή η κρατικοποίηση 50-60 ίσως μονοπωλίων για να περάσει η συντριπτική πλειοψηφία των κεφαλαίων, των κερδών και της παραγωγής κάτω από τον έλεγχο του κράτους.

Η ανάγκη για το έλεγχο των ζωτικών τομέων της οικονομίας και όχι ενός μικρού ποσοστού μόνο άρχισε να αποδεικνύεται στην περίπτωση της Γαλλίας (και παλιότερα της Χιλής) όπου οι βιομήχανοι κινούνται σε ένα άγριο μπουκόταρισμα της οικονομίας (επενδυτικές απεργίες) καθιστώντας την αριστερή κυβέρνηση αδύναμη να προγραμματίσει τη παραγωγή και να λύσει τα προβλήματα της ακρίβειας και της ανεργίας.

Έχοντας τα πιο πάνω υπόψη δεν χρειάζεται και μεγάλη επιχειρηματολογία για να αποδείξει κανένας πως οι κρατικοποιήσεις που αναφέρονται δειλα και αδύριστα (χωρίς να κατονομάζονται) στο μίνιμουμ πρόγραμμα ΔΗΚΟ - ΑΚΕΛ ακόμα και αν εφαρμοστούν (πράγμα πολύ αμφίβολο) παραμένουν μέσα στα πλαίσια της «μικτής οικονομίας» (διάβαζε του «καπιταλισμού») και δεν λύνουν το βασικό ζήτημα του περάσματος της οικονομίας στην υπηρεσία του κοινωνικού συνόλου.

Μόνο μια αριστερή κυβέρνηση εκλεγμένη στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος που θάχει σαν βασικό συστατικό την κρατικοποίηση των ζωτικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατική διαχείριση μπορεί να δώσει λύση στις αυξανόμενες απολύσεις σπρώχνοντας τη Κυπριακή οικονομία και κοινωνία από τη σήψη και το αδιέξοδο στη πρόοδο τη ανάπτυξη και την ευημερία σε συνεργασία και με στήριγμα το παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΚΑΙ Η ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

«Στο 88 λεπτό ο Σαββίδης έγραψε το 1-0 υπέρ του λαού». (γράφτηκε την 1-2-82 σε πίνακα Γυμνασίου της Λευκωσίας ύστερα από τη νίκη (1-0) της Ομόνοιας επί του ΑΠΟΕΛ τις 30-1-82)

Η πάλη των τάξεων μεταφέρθηκε στα Σπορ. Οι καλύτερες τάξεις δεν ενδιαφέρονται για γκολφ-είναι το σπορ των διεφθαρμένων μεγαλοαστών- το ποδόσφαιρο είναι το άθλημα του λαού και βασιλεία του. σφ. Πελέ.

(Νίκου Δανδή «Το Γουέμπλεϊ και άλλα παρατάγους» (ποίηματα) Αθήνα 1973)

Τα κοινωνικά φαινόμενα είναι αξεδιάλυτα ενωμένα και αλληλοεπηρεαζόμενα. Στην Κύπρο που δεν υπάρχει παράδοση κοινωνικών αγώνων, πάλι τάξης εναντίων τάξης, ούτε ακόμα παράδοση πολιτικών ιδεολογικών αγώνων με την στενή έννοια αλλά μόνον πολιτικο αγώνες με την ευρύτερη σκοπία (π.χ. μακαριακοί-αντιμακαριακοί) γίνεται σήμερα μια νέα μεγάλη προσπάθεια αποπροσανατολισμού του λαού από τις αντιθέσεις (πολιτικές, κοινωνικές, οικονομικές, εθνικοαπελευθερωτικές) που παράγουν οι πραγματικές συνθήκες ύπαρξής του.

Από την μια επενδύονται ιδεολογικά και πολιτικά διάφορα ακίνδυνα και αποπροσανατολιστικά θέματα και γεγονότα (π.χ. ποδόσφαιρο) κι από την άλλη αποπολιτικοποιούνται και αποϊδεολογικοποιούνται διάφορα σημαντικά και σοβαρά θέματα (π.χ. κατοχή, οικονομικές-ταξικές αντιθέσεις). Ένα στοιχείο αποπροσανατολιστικής ιδεολογικής επένδυσης στην Κύπρο είναι, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, το ποδόσφαιρο. (Οι ομάδες χρωματίζονται έντονα πολιτικά, γίνονται αγώνες σίκε για πολιτικούς λόγους, τα γήπεδα έγιναν τόποι πολιτικής αντιπαράθεσης. Η πάλη των τάξεων διεξάγεται στα γήπεδα.)

Στους αγώνες «Ομόνοιας»-ΑΠΟΕΛ η αντιπαράθεση και η ο-

ξυνοση είναι καταφανής.

Η «ομόνοια» για τους οπαδούς της είναι η ομάδα του λαού και του ΑΚΕΛ, το ΑΠΟΕΛ είναι οι φασίστες και το ΔΗΣΥ.

Το ΑΠΟΕΛ είναι για τους οπαδούς του η ομάδα των Ελλήνων εθνικοφρόνων (κυρίως του ΔΗΣΥ) η «Ομόνοια» η ομάδα των Κόκκινων Κομμουνιστών του ΑΚΕΛ.

Ανάλογα δημοσιεύματα αθλητικών και μη εφημερίδων ενισχύουν αυτή την κατάσταση.

Οι διαμάχες του ΑΚΕΛ-ΔΗΣΥ μιλούν στα γήπεδα με την μορφή των ομάδων «Ομόνοιας»-ΑΠΟΕΛ. Ταυτόχρονα στη βουλή το ΑΚΕΛ με το ΔΗΣΥ συνεχίζουν τις διαμάχες και τις φωνασιές όχι για θέματα αρχών αλλά για ψευδοαντιθέσεις. Η βουλή έχει γίνει ένα ποδοσφαιρικό γήπεδο. Η «Ομόνοια» και το ΑΠΟΕΛ μιλούν στην Κυπριακή βουλή με την μορφή του ΑΚΕΛ και ΔΗΣΥ που το έχουν πια παρακάνει. Γιατί, που διαφωνούν αυτά τα δυο κόμματα, και τι αντιλήψεις αντιπροσωπεύουν αυτές οι δυο δυνάμεις; μήπως μια διαφορετική αντίληψη ζωής, μια διαφορετική θέση πάνω στην κοινωνική ζωή, ή πάνω στο κύριο θέμα του Κυπριακού; Μά αφού συμφωνούν σε αυτά.

Το ΑΚΕΛ δεν ζητά την κοινωνική αλλαγή. Την μεταθέτει για το 2525 μ.χ. κι αν την φέρει δεν θάχει για μας τους εργαζόμενους καμία διαφορά αφού την σκέφτεται σύμφωνα με το ανατολικό μοντέλο, άρα θα υπάρχει πάλι καταπίεση και εκμετάλευση (κάτω από νέα αφεντικά.) Ο ΔΗΣΥ πάλι δεν θέλει την κοινωνική αλλαγή. Ζητά τη διαίωνηση της ταξικής κοινωνικής δομής της κοινωνίας μας. Πάνω στο Κυπριακό έχουν και τα δυο κόμματα απόλυτη ομοφωνία (συμβιβασμός, υποχωρήσεις, παραδοχή των κατοχικών δεδομένων, κλείσιμο του Κυπριακού). Όμως αυτές οι δυο δυνάμεις που πολιτικοποίησαν (κατ' ακρίβεια κομματικοποίησαν) τό ποδόσφαιρο, στη βουλή

ποδοσφαιροποιούν την Πολιτική, με κραυγαλέες αντεκλήσεις και οξύνσεις.

Φυσικά ο κοινοβουλευτισμός είναι μέρος της κοινωνίας του θεάματος, όπου αντι να έχουμε το βίωμα της καθημερινής, ΑΠΟΟΛΟΥΣ, σε όλα τα επίπεδα, πάλις σώμα με σώμα με όλους τους κόμβους της εξουσίας-καταπίεσης-εκμετάλευσης, γινόμαστε θεατές των κοινοβουλευτικών ανδρών, των εθνοπατέρων που μας αντιπροσωπεύουν και διεξάγουν αντι ημών (υποκαθιστώντας μας) την ταξική πολιτική πάλη.

Όσο λοιπόν η κοινοβουλευτική πάλη δεν είναι παρα ένα μικρό μέρος του συνολικού αγώνα για αλλαγή, που διεξάγεται σ' όλους τους χώρους και θεσμούς με όλα τα μέσα κι από όλους είναι ένα θέμα αποπροσανατολιστικό. (Στην Κύπρο ακόμα περισσότερο που η ταξική πάλη διεξάγεται κυρίως έξω από τα κόμματα.) Στην Κύπρο όμως ούτε και οι στοιχειώδεις παραδοσιακοί κανόνες του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού δεν τηρούνται. Μέσα στη βουλή (κι έξω απ αυτή) προσπαθούν να αμβλύνουν τις ταξικές, πολιτικές, κοινωνικές αντιθέσεις της Κυπριακής κοινωνίας και να τις διαστρελώσουν /αποπροσανατολίσουν σε αντιθέσεις συμβόλων και χρωμάτων (μια αλλοτριωτική δηλαδή, έξω από τις πραγματικές αντιθέσεις της ζωής, διαδικασία).

Μέσα στην υπεραναπτυγμένη ιδεολογία του κρατισμού στην Κύπρο, οι συγκρούσεις που γίνονται είναι μέσα σε πλαίσια κοινά παραδεκτά από όλους, (οι αντίθετοι θέλουν να κερδίσουν πόντους για το κόμμα και τον στενο ορίζοντα των κομματικών συμφερόντων τους άρα η εμφάνιση των αντιθέσεων τους είναι συμβολική δηλ. χρώμα (κόκκινο-μπλε) όνομα (δεξιά-αριστερά) πρόσωπο (Μακαριακός-αντιμακαριακός) εξπροσανατολισμός (ΗΠΑ.ΕΣ.ΣΔ) κόμμα (ΑΚΕΛ,ΔΗΣΥ), ενώ στην ταξική πάλη οι

αντίπαλοι αμφισβητούνται συνολικά).

Όλα αυτά που γίνονται σαν ποδοσφαιρομαχίες στη βουλή από το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ δεν είναι παρα μια κραυγαλέα προσπάθεια για να μεταφέρουν και να διαιωνίσουν στο λαο αντιθέσεις φανατισμούς και μίσση που θα σκεπάσουν τις πραγματικές αντιθέσεις στον οικονομικο-πολιτικό τομέα καθώς και στο Κυπριακό. Προσπαθούν έτσι να κρατήσουν την κυριαρχία τους και τα συμφέροντα τους (ως πολιτική εκπροσώπηση) και να καρπωθούν μερικά κέρδη ακόμα.

Όμως κανένας δεν μπορεί να καλύψει τις πραγματικές αντι-

θέσεις, να καταργήσει την ταξική πάλη όσα τεχνάσματα κι αν χρησιμοποιήσει. Η οικονομική και κοινωνική κρίση που χτυπά την πόρτα μας, η κρίση του Κυπριακού και η ανάγκη μιας νέας αντικατοχικής πορείας θα εξαφανίσουν τις ψευδοαντιθέσεις.

Όλα αυτά τα ποδοσφαιρικά κόλπα που κάνει το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ στη Βουλή είναι οι σφαιρομαχίες ενός θηρίου που προσπαθεί απεγνωσμένα να κρατήσει μια κατάσταση αποπροσανατολιστική αλλά συμφέρουσα γι αυτούς. Θα τα καταφέρουν;

Σ.Π.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Εκδόσεις «Θεωρία» Αθήνα 1981 μετάφραση: Κάτια Εύρου.

Το βιβλίο είναι συλλογή κειμένων πάνω στο εκπαιδευτικό σύστημα. Η επιλογή και παρουσίαση των άρθρων είναι του Μάρτιν Χούλς.

Το βιβλίο αυτό ξαναθέτει καθαρά τρία βασικά ερωτήματα που δείχνουν στην προσπάθεια απάντησής τους την βαθύτατη πολιτικο-κοινωνική-ταξική διάσταση της Παιδείας. Και τα τρία αυτά ερωτήματα είναι: α) παιδεία για ποιους; β) με ποιο τρόπο; γ) για ποιο σκοπό;

Εμμεσα ή άμεσα τα διάφορα άρθρα δίνουν απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα κι αποδεικνύουν ότι η Παιδεία μπορεί να είναι ή καταπιεστική ή απελευθερωτική. Κι αυτό εξαρτάται από το σε ποιους απευθύνεται και ποια τάξη εξυπηρετεί, με ποιο τρόπο γίνεται και ποιος ο σκοπός. Βοηθά στη διαίωνηση μιας άρχουσας ιδεολογίας για στελέχωση της παραγωγής, ή για τη δημιουργία ανθρώπων που θα συμμετέχουν στο ιστορικό προτσές της Κοινωνίας; Και το βιβλίο γίνεται ιδιαίτερα ενδιαφέρον όταν αποδεικνύει συγκεκριμένα το ρατσισμό και το σεξισμό της άρχουσας ιδεολογίας των σχολικών βιβλίων.

Πάτρικ Σηλ-Μωρην Μακκονβιλ «Η Γαλλική επανάσταση του 1968» εκδόσεις «Θεωρία» Αθήνα 1982 Μετάφραση: Βάσω Αϊβαλιώτη (σελ. 173)

Είναι η δεύτερη έκδοση του βιβλίου στα Ελληνικά. Η πρώτη έγινε από τις εκδόσεις «ΝΕΟΙ ΣΤΟΧΟΙ» (Αθήνα 1971).

Ένα ακόμα βιβλίο στα Ελληνικά για την επανάσταση του Μάη του 68 που επέβαλε ριζικές αναθεωρήσεις στη θεωρία και πρακτική του σύγχρονου επαναστατικού κινήματος.

ΣΩΡΖ ΜΠΑΤΑ·Γ·Γ

Ο Ερωτισμός

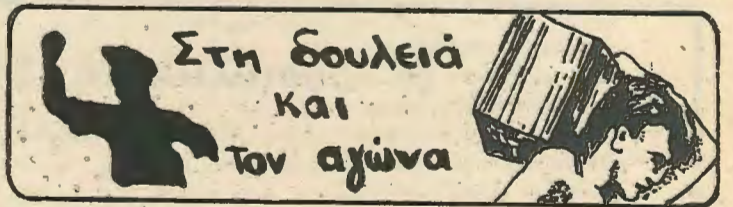
Μετάφραση: Μίκα Χουλιάρη. Αθήνα 1982 (σελ. 174)

Ο Μπατάιγκ είναι ένας συγγραφέας που μεταφράζεται συνεχώς στην Ελλάδα. Ενδεικτικό της θριαμβευτικής εισβολής του στην Ελληνική γλώσσα και στη διακίνηση ιδεών στην Ελληνική γλώσσα είναι η μετάφραση 10 βιβλίων του περίπου στα 3 τελευταία χρόνια

Ο Μπατάιγκ (Γαλλία 1897—1962) είναι ένας από τους σημαντικότερους πεζογράφους και δοκιμιογράφους του 20ου αιώνα.

Σ.Π.

Σωτηρίας.. το ανάγνωσμα

Ποια ήταν νομίζετε τα πιο σημαντικά γεγονότα του Απρίλη; Ας τα ιεραρχίσουμε. Όλα έχουν σχέση με κατάληψεις.

α. Κατάληψη του τίτλου για εντέκατη φορά από την ομάδα του Λαού «Ομόνοια»

β. Κατάληψη των νησών Φωκλαντ από τους Αργεντινούς και κατάληψη υστερίας των αγγλων.

γ. κατάληψη νευρικού κλονισμού χιλιάδων παναθηναϊκών από την ακύρωση του συμβολαίου του Μπουμπλη. Πρώτες διαδηλώσεις στην Αθήνα...

δ. Κίνδυνος ανακατάληψης για ακόμα μια πενταετία της εξουσίας από το ΔΗ.ΚΟ μόνο και μόνο γιατί η ηγεσία του ΑΚΕΛ έχει σίγουρο ότι απο-

κλείεται μια κατάληψη της ηγεσίας από τη βάση του κόμματος.

ε. και τέλος, η γιαγιά μου υπέστη καρδιακή προσβολή από την εκρηξη, που εσπασα την τηλεόραση όταν μετάδωσε το μινιμουμ πρόγραμμα!

ζ. Για 1982η φορά ο Ιησους δεν κατάφερε να σώσει τον κόσμο.

Όλα αυτά βέβαια είχαν και τις αντιδράσεις τους. Όλες οι υπόλοιπες ομάδες του πρωταθλήματος περιεπεσαν σε χρόνια καταθλιψη την οποία δεν φαίνεται να ξεπερνούν μια και για ακόμα πέντε χρόνια ο Σπύρος Κυπριανου θα έχει την υποστήριξη των φιλάθλων της ομάδας του Λαού...

Ο Βρετανικός Λεοντας κρατά τα πισίνα του και βρυχαται εναντίον της Χουντας της Αργεντινης. Η χούντα χασκογελα μια και κοροιδεύει τον Ρήγκαν κι έχει την συμπαράσταση του Κρεμλίνου.

Στην Αθήνα δεν ασχολούνται με το σαμποταζ της οικονομίας της χώρας από την Δεξιά αλλά με το ΠΑΣΟΚ που «κατατρέχει» τους «μεγάλους» του Ελληνικού ποδοσφαίρου...

Στην Κύπρο μια κι ο Ιησους παλι την πάτησε... και τον καρφώσανε... η ηγεσία του ΑΚΕΛ εξ ουράνιου φωτός;! εμπειραμένη αποφασίζει να σώσει αυτή τον κυπριακον λαο στηριζόμενη στον Κυπριανου ο οποίος χωρις αυτην δεν αωζόταν με τίπο-

τε...

Τώρα το πως οι οπαδοί του ΑΚΕΛ θα σωθούν απ' αυτο το ρεζιλίκι είναι μια άλλη ιστορία...

Όσο για τη γιαγιά μου μόλις που τα κατάφερε να σωθει!

*

Κάθε φορά που θα γράψω κάτι, με απασχολούσε ένα σημαντικό πρόβλημα. Μήπως γράφω για να σώσω τον κόσμο; Σήμερα νομίζω ξεκαθάρισα ότι πρώτα-πρώτα γράφω για να «σώσω» τον εαυτο μου. Σωτήρες δεν υπάρχουν. Όλοι παίζανε τον ρόλο τους αφού μας καθήσανε αλλοι στο σβέρκο κι άλλοι στον εγκέφαλο. Για να φύγουν από το σβέρκο πρώτα πρέπει να φύγουν από τον

εγκέφαλο...

Αν ο καθένας απόφασίσει να σώσει πρώτα τον εαυτο του (και δεν εννωω να σωθει μόνος του) ο κόσμος θ' αρχίσει να κινείται σε σιγουρους δρόμους που οδηγούν στην ειρήνη και την πρόοδο.

Προς το παρων ασ απασχολήσουν τον καθένα γιατί η Ομόνοια πιάνει πρωτάθλημα ενώ το ΑΚΕΛ δεν πιάνει εξουσία... Γιατι ο Ιησους απότυχε και ίσως πετύχει ο Κυπριανου....

Η λύση υπάρχει στα αίγουρα. Ποια είναι; Βρέστε τη μόνοι σας... Θάναι μια καλη αρχη.

Γ. Τζίβας

Μίνιμουμ Πρόγραμμα ΔΗΚΟ - ΑΚΕΛ: ΚΑΜΜΙΑ ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΜΑ

Μια από τις δικαιολογίες που για δύο δεκαετίες και περισσότερο προβάλλει η ηγεσία του ΑΚΕΛ για την επ' αόριστο αναβολή του ταξικού αγώνα και του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κυπριακής κοινωνίας καθώς και για την αναγκαιότητα της συνεργασίας με τους «πατριώτες» αστούς, είναι το «εθνικό θέμα».

Για χάρη του «εθνικού θέματος» το μεγαλύτερο, το πιο καλά οργανωμένο, το πιο ισχυρό κόμμα της Κύπρου, το κατ' εξοχήν κόμμα της εργατικής τάξης, έχει δεχτεί να ανέχεται την αντεργατική πολιτική των δεξιών κυβερνήσεων και όλα τα συνεπακόλουθα δεινά που επέφερε στην εργατική τάξη της Κύπρου.

Η πολιτική της συνεργασίας των τάξεων έρχεται τώρα να επισημοποιηθεί με το Μίνιμουμ πρόγραμμα ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ όπου το «εθνικό θέμα» αποτελεί βασικότατο (για την ηγεσία του ΑΚΕΛ) συστατικό.

Αν, πραγματικά, υπήρχαν οποιεσδήποτε προοπτικές η πολιτική αυτή να οδηγήσει σε μια λύση του Κυπριακού που θα διασφάλιζε την επανένωση των δύο βασικών κοινοτήτων της Κύπρου σε μια κοινωνία ειρηνική και ευήμερουσα δεν θα υπήρχε κανένας, μα κανένας λόγος να εναντιώνεται κάποιος κι ιδιίτερα οι Μαρξίστες, είτε στη συνεργασία της αριστερας με τους οποιοσδήποτε Κυπριανούς είτε στη διατήρηση του Συστήματος της Μικτής Οικονομίας» (Μίνιμουμ πρόγραμμα) δηλαδή του καπιταλισμού.

ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΟΜΩΣ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ. Είναι ακριβώς η πολιτική αυτή της αναβολής της ανεξάρτητης δράσης της εργατικής τάξης και των οργανώσεων της που έχει οδηγήσει, πέρα από τα κοινωνικά και οικονομικά αδιέξοδα (ακρίβεια, ανεργία, σκάνδαλα, διαφθορά) ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΡΑΘΡΩΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ, στον ντε-φάκτο διαχωρισμό των δύο κοινοτήτων, στη διατήρηση του διαχωρισμού και στο ατέλειωτο αδιέξοδο στην εξεύρεση λύσης στο Κυπριακό.

Η δεξιά, που με την πολιτική της δεν κατάφερε να αποτρέψει τις πράσινες γραμμές, τον εγκλωβισμό των Τ/Κυπρίων στους Τ/Κυπριακούς «θύλακες» και τον ντε-φάκτο γεωγραφικό διαχωρισμό, αποδειχτηκε κι αποδεικνύεται

ξανα και ξανα ανίκανη να προσφέρει λύση στο θέμα. Ο λόγος είναι απλός. Τέτοια λύση πάνω σε εθνική βάση είναι αδύνατη.

Το πρόβλημα βρίσκεται στο γεγονός ότι μέσα σε μια καπιταλιστική Κύπρο οι Τουρκοκυπριακές μάζες θα γίνονταν αντικείμενο (όπως συνέβηκε παλιά) εκμετάλλευσης από τους Ελληνοκύπριους καπιταλιστές όπως ακριβώς και οι Ελληνοκυπριακές μάζες. Μπορούμε σε αυτή την προοπτική δεν είναι καθόλου περιεργό που γίνονται θύματα της σωβινιστικής προπαγάνδας του Ντενκτας και της ολιγαρχίας του που αγωνίζεται να διατηρήσει το μονοπώλιο της εκμετάλλευσης των Τ/Κυπρίων. Η κλίκα αυτή έχοντας το στρατιωτικό ισοζύγιο σφασμα με το μέρος της δεν πρόκειται να δεχτεί τίποτε λιγότερο απ' ό,τι μπορεί να επιβάλει: Μια διχοτομική λύση, - λιγότερο ή περισσότερο συγκαλυμμένη - δεν έχει σημασία, - που θα αφήνει τους Τ/Κυπρίους μαντρωμένους κάτω από το ζυγό της δικής της καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Κι εδώ βρίσκεται το κλειδί για τη λύση όχι μόνο του εθνικού θέματος αλλά και της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης. Το κοινό μέτωπο ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και ταυτόχρονα η αντικατάσταση της διαδικασίας των συνομιλιών ανάμεσα στους αστούς με τη συνεννόηση των κομμάτων και οργανώσεων της εργατικής τάξης.

Μόνο μια τέτοια πολιτική μπορεί να τοποθετήσει τις μάζες των δύο κοινοτήτων στο ίδιο στρατόπεδο. Μόνο μια τέτοια

πολιτική μπορεί να οδηγήσει στην «εκρίζωση του σωβινισμού και» την «καλλιέργεια πνεύματος αμοιβαίας εκτίμησης και σεβασμού μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων». (Μίνιμουμ πρόγραμμα).

«Η καταβολή των δικαιωμάτων σε δικαιούχους Τ/Κύπριους εργάτες και εργαζόμενους από το κρατικό ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων και τα ταμεία Προνοίας, η προσφορά εργασίας σε βιομηχανικές ή άλλες επιχειρήσεις και γενικά η παροχή διευκολύνσεων σε διάφορους τομείς» που προτείνονται στο Μίνιμουμ πρόγραμμα δεν αποτελούν κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες ικανοποιητικό αντίβαρο στην παραπλάνηση των μαζών από τους «εθνικούς» καπιταλιστές. Εξ άλλου δεν μπορούν να πείσουν τους Τ/Κύπριους για ένα κοινό αγώνα για μια Κύπρο λεύτερη χωρίς ιμπεριαλιστικούς στρατούς και ντόπιους και ξένους εκμεταλλευτές, για μια Κύπρο σοσιαλιστική.

Μέθοδοι προσέγγισης των δύο κοινοτήτων υπάρχουν πολλές. Η συνάντηση των αριστερών κομμάτων στην Τρίπολη, παρα την κατάληξη που πάει να πάρει με το κάλεσμα και των δεξιών κομμάτων στις συνομιλίες, έχει αποδείξει πως οι εργατικές οργανώσεις μπορούν να βρουν τρόπους και μεθόδους προσέγγισης και διάλογου. Αυτό που απουσιάζει είναι η υιοθέτηση μιας επαναστατικής εργατικής πολιτικής αφού θα έχει πια διακοπεί κάθε σχέση με τη δεξιά αφού θα έχει εγκαταλειφθεί η πολιτική της συνεργασίας των τάξεων.

Τα αριστερά κόμματα της Κύπρου Ε/Κ και Τ/Κ οφείλουν να συζητήσουν και να χτίσουν ένα κοινό πρόγραμμα αγώνα.

Οφείλουν να βρουν τρόπους συνεργασίας και μεταξύ τους και με άλλα εργατικά κόμματα στον κόσμο και στην περιοχή μας, ιδιίτερα στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Αυτή η προοπτική η μόνη προοπτική που μπορεί να συνενώσει τις δύο κοινότητες και ν' αποτρέψει μια για πάντα τον κίνδυνο

νέας σφαγής της εργατικής τάξης των δύο κοινοτήτων έχει δεχτεί ακόμα μια μαχαιρία με τη συνεργασία του πιο μαζικού Ε/Κυπριακού εργατικού κόμματος με τη δεξιά. Κι αυτό έχει γίνει με δικαιολογία ξανα το «εθνικό θέμα»!!

Με την πολιτική της αυτή η Ακελική ηγεσία μπορεί και καθυστερεί το χτίσιμο του κοινού μετώπου των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Δεν μπορεί όμως να σταματήσει την ιστορία. Ούτε μπορεί να διατάξει τον τερματισμό της πάλης των τάξεων!

Η οικονομική κρίση και τα επακόλουθα της οδηγούν όλο και περισσότερες μάζες στην Ε/Κυπριακή και στην Τ/Κυπριακή κοινότητα στην αμφισβήτηση του καπιταλισμού και στο ξεγύμνωμα της προπαγάνδας των αστών και των εργοδοτών για την ανοχή «θυσίων» πάνω σε «θυσίες» για

χάρη του «εθνικού θέματος». (Χαρακτηριστικό παράδειγμα το κλίμα στο πρόσφατο συνέδριο των Τ/Κυπρίων προσφύγων για το οποίο γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο).

«Η ίδια η κρίση του Κυπριακού καπιταλισμού συνδοιασμένη με το αδιέξοδο στις συνομιλίες των αστών που αναπόφευκτα θα συνεχιστεί, δεν θα αργήσουν να οδηγήσουν και στην αμφισβήτηση πάνω σε μαζική κλίμακα των καπιταλιστικών «λύσεων» στο εθνικό θέμα, στην αμφισβήτηση της πολιτικής της συνεργασίας των τάξεων και στο πέταγμα στον σκουπιδοτενεκε της ιστορίας των ξεπερασμένων προασπιστών της.

σοσιαλιστική

εκφραση

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα Γραφεία της:

Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα περίπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Εκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 100 μιλς

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 12 φύλλα
Εσωτερικό: £1600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £2.750
Ευρώπη: £3.000
Αμερική: £3.750

Η «Σοσιαλιστική Έκφραση»
παρουσιάζει

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ

το αριστούργημα των αδελφών Ταβιάνι

«Πατέρας Αφέντης»

(Padre Padrone)

Όμορο Αντονουτί (Μεγαλέξαντρος)

Α' βραβείο Φεστιβάλ Καννών

ΚΙΝΗΜΑΤΟΘΕΑΤΡΟ ΑΘΗΝΑΙΟ

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΜΑΪΟΥ 1982

ΩΡΑ 8.30 μ.μ.

Προμηθευτείτε τα εισιτήρια σας προς 1.500 μιλς από τα γραφεία της Σ. Εκφρασης
Τηλ. 61553 κι από το ταμείο του Αθηναίου.

Μια και μοναδική ευκαιρία να δείτε ένα φιλμ που άφησε εποχή ενισχύοντας ταυτόχρονα τη Σοσιαλιστική Εκφραση και τον αγώνα της.